

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- จินตนา ยูนิพันธุ์. การพยาบาลจิตเวช เล่ม 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
- _____. ทฤษฎีการพยาบาล. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์-
มหาวิทยาลัย, 2529.
- จินตนา ยูนิพันธุ์ และ ปาหนัน บุญ-หลง. การพยาบาลจิตเวช. ม.ป.ท. :
2525. (อัครสำเนา)
- จำลอง ทิมขวนิช. จิตเวชศาสตร์. เชียงใหม่: โรงพิมพ์พระสิงห์การพิมพ์,
2520.
- ชุกา จิตพิทักษ์. พฤติกรรมศาสตร์เบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร:
บริษัทสารมวลชน, 2525.
- ประคอง กรรณสุต. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์เจริญผล, 2525.
- พญจิต วรณินทร. "การใช้สัมพันธภาพระหว่างพยาบาลและผู้ป่วยเพื่อการรักษา"
ภาควิชาพยาบาลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
(อัครสำเนา)
- พิรา ศุขรัตน์. "สาเหตุของโรคทางจิตเวช" ใน ตำราจิตเวชศาสตร์ของ
สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย หน้า 70-86 สุพรรณา เกษาคิวงค์
ณ อพยุชยา และ คนอื่น ๆ , บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์อักษรไทย, 2520.

- รวิวรรณ เถลิงโชค และ สมภพ เรืองตระกูล. "อาการวิทยา" ใน คู่มือจิตเวชศาสตร์ หน้า 1-6 สมภพ เรืองตระกูล ผู้รวบรวมและจัดพิมพ์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์, 2523.
- ละเอียก ชูประยูร. "การศึกษาแบบทดสอบ SCL-90 ในคนไข้โรคประสาท" วารสารจิตวิทยาคลินิก 9 (สิงหาคม 2521) : 9-16.
- ศรีอุทร ทิมบุตร. คู่มือการพยาบาลจิตเวชเบื้องต้น. เชียงใหม่: ภาควิชาการพยาบาลจิตเวช คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2520.
- สมภพ เรืองตระกูล. "การจำแนกโรคต่างจิตเวช" ใน คู่มือจิตเวชศาสตร์ หน้า 13-22. สมภพ เรืองตระกูล ผู้รวบรวมและจัดพิมพ์, กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์, 2523.
- สุภัทร พูลเกษ. "อาการวิทยา" ใน ตำราจิตเวชศาสตร์ของสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย หน้า 37-115. สุพัฒนา เกษากิจวงศ์ ณ อยุธยา และคนอื่น ๆ บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อักษรไทย, 2520.
- สุวินัย เกี้ยวกิ่งแก้ว. "แนวความคิด: ทฤษฎีในการพยาบาลจิตเวช" ประมวลรายงานการประชุมวิชาการพยาบาลจิตเวช ครั้งที่ 3 วันที่ 22-24 ธันวาคม พ.ศ. 2525. หน้า 207-259. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อักษรไทย, 2526.
- สุวินัย คันทิพัฒนานันต์. การพยาบาลจิตเวช. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์, 2522.

ภาษาอังกฤษ

Bye, William G. and Bernal, Martha E. "The Effects of Two Patient Behaviors upon Psychiatric Nurses' Ratings of the Patient." Nursing Research. 17 (May-June 1968) : 251-255.

Doona, Mary E. Travelbee's Intervention in Psychiatric Nursing. 2 nd.ed. Philadelphia: F.A. Davis Co., 1979.

Gregg, Dorothy E. "The Therapeutic Role of the Nurse" Perspective in Psychiatric Care. (January/February 1963) : 18-24.

Hale, Shirley L. and Richardson, Julia H. "Terminating the Nurse-Patient Relationship." The American Journal of Nursing. 63 (September 1963) : 117.

Hargreaves, William and Runyon, Nell. "Patterns of Psychiatric Nursing: Role Difference in Nurse-Patient Interaction." Nursing Research. 18 (July-August 1969) : 300-307.

Hofling, Charles K.; Leininger, Madeleine M. and Bregg, Elizabeth. Basic Psychiatric Concepts in Nursing. Philadelphia: J.B. Lippincott Co., 1967.

Johnson, Margie N. "Self-Disclosure: A Variable in the Nurse-Client Relationship." Journal of Psychiatric Nursing and Mental Health Services. (January 1980) : 17-20.

Kalkman, Marion E. and Davis, Anne J. New Dimensions in Mental Health-Psychiatric Nursing. 5 th.ed. New York: McGraw-Hill Inc., 1980.

Lego, Suzanne. "The One-to-One Nurse-Patient Relationship." Perspective in Psychiatric Care. 18 (March-April 1980) : 67 (Reprinted from Psychiatric Nursing 1946 to 1974 : A Report on the State of the Art, by permission of the American Journal of Nursing Company)

McArdle, Karen. "Dialogue in Thought." American Journal of Nursing. 74 (June 1974) : 1075-1077.

Nelson, Rosemary O. and Hayes, Steven C. "Nature of Behavioral Assessment" In Behavioral Assessment: A Practical Handbook, pp. 3-37. 2 nd.ed. Edited by Michel Herson and Alan S. Bellack. New York: Pergamon Press Inc., 1981.

Peitchinis, Jacquelyn A. "Therapeutic Effectiveness of Counseling by Nursing Personnel." Nursing Research 21 (March-April 1972) : 138-147.

Peplau, Hildegard E. Interpersonal Relations in Nursing. New York: G.P. Putnam's Sons, 1952.

- Stetler, Cheryl B. "Relationship of Perceived Empathy to Nurses' Communication." Nursing Research. 26 (November-December 1977) : 432-437.
- Stuart, Gail Wiscarz and Sundeen, Sandra J. Principles and Practice of Psychiatric Nursing. St.Louis: The C.V. Mosby Co., 1979.
- Vennen, Mary V. "Notes on Termination." Perspective in Psychiatric Care. 8 (September-October 1970) : 218-221.
- Wilson, Holy S. and Kneisl, Carol Ken. Psychiatric Nursing. California: Addison-Wesley Publishing Co., 1979.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

โปรแกรมการปฏิบัติการพยาบาลโดยใช้
กระบวนการสัมพันธภาพแบบตัวต่อตัวเพื่อการรักษา

ศูนย์วิทยพัชร์พยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โปรแกรมการปฏิบัติการพยาบาลโดยใช้กระบวนการสัมพันธภาพแบบตัวต่อตัวเพื่อ
การรักษา

การสร้างสัมพันธภาพกับผู้ป่วยระยะที่ 1 : ระยะเริ่มต้น หรือระยะ
ทำความรู้จักกับผู้ป่วยใช้เวลาในการมีปฏิริยาสัมพันธ์กับผู้ป่วย 3 ครั้ง(ครั้งที่ 1-3)

ครั้งที่ 1

วัตถุประสงค์	วิธีปฏิบัติ
1. เพื่อสร้างความรู้จัก คุ้นเคยกับผู้ป่วย	1. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับผู้ป่วยจากแผนรายงาน (Chart) ก่อนการสนทนากับผู้ป่วย 2. ทักทายผู้ป่วย และแนะนำตนเองโดยบอกชื่อ นามสกุล สถานที่ทำงาน ตำแหน่งหน้าที่ พร้อมทั้งถามชื่อ และนามสกุลของผู้ป่วย เช่น - สวัสดีค่ะ นิ่งคอยใครอยู่หรือคะ - สวัสดีค่ะ วันนี้ฝนตกแต่เช้า คุณชอบไหมคะ เวลาฝนตก - คิฉินชื่อ..... นามสกุล..... เป็น พยาบาลประจำอยู่ที่ตึกนี้ คุณล่ะคะ ชื่ออะไร - คุณชื่อ..... นามสกุลอะไรคะ
2. เพื่อให้ผู้ป่วยทราบถึงจุด มุ่งหมายของการสนทนา	1. บอกจุดประสงค์ในการติดต่อกับผู้ป่วย เช่น - คิฉินจะมาพบและคุยกับคุณเพื่อให้คำปรึกษา และให้ความช่วยเหลือในขอบเขตที่คิฉิน สามารถจะทำได้ - คุณยังนึกไม่ออกว่าจะปรึกษาอะไรกับคิฉินก็ ไม่เป็นไร เราคุยกันเรื่องทั่ว ๆ ไปก่อนก็ได้

วัตถุประสงค์	วิธีปฏิบัติ
	<p>2. บอกผู้ป่วยว่าจะเก็บเรื่องราวที่สนทนากันไว้ เป็นความลับ นอกจากเรื่องที่จะเป็นอันตรายต่อตัวผู้ป่วยเอง พยาบาลจึงจะนำไปปรึกษากับบุคลากรอื่น เพื่อหาทางป้องกันอันตรายที่จะเกิดกับผู้ป่วย</p> <p>3. บอกระยะเวลา และช่วงเวลาพยาบาลจะมาพบ และสนทนากับผู้ป่วย เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - คิดน้จะมากุยกับคุณนานครั้งละครึ่งชั่วโมง สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ในวันจันทร์ พุธ ศุกร์ ระหว่างเวลา 11.30 - 12.00 น. รวม 3 สัปดาห์คะ
<p>3. เพื่อสังเกตพฤติกรรม ความคิด ความรู้สึก ของผู้ป่วย</p>	<p>1. พยายามกระตุ้นให้ผู้ป่วยเป็นฝ่ายเริ่มสนทนาก่อน พยาบาลสนทนาตามเรื่องที่ผู้ป่วยหยิบยกขึ้นมา กล่าว และรับฟังโดยไม่ตัดสินความคิดเห็น เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - คุณนิงไป ก่าสังคิกอะไรอยู่หรือคะ <p>2. ผู้ป่วยที่ไม่เริ่มสนทนาก่อน พยาบาลจะต้องเป็นฝ่ายตั้งคำถาม โดยถามถึงอาการที่สำคัญ ที่เป็นสาเหตุให้ผู้ป่วยมารับการรักษา เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีอาการอย่างไรคะ จึงได้มาที่นี่ <p>3. ถามถึงความรู้สึกต่อบริการการรักษาพยาบาลที่ผู้ป่วยได้รับ เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - อยู่ที่นี่มีอะไรไม่สะดวกใจบ้างไหมคะ <p>4. ถามถึงความช่วยเหลือที่ผู้ป่วยต้องการได้รับจากพยาบาล เช่น</p>

วัตถุประสงค์	วิธีปฏิบัติ
	<p>- คุณต้องการความช่วยเหลืออะไรเป็นพิเศษบ้าง ในขณะนี้</p> <p>5. ถามถึงข้อมูลทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับตัวผู้ป่วยและ ครอบครัว เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - อยู่จังหวัดอะไรคะ - ประชาชนในจังหวัด..... ส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพอะไรคะ - ที่บ้านมีอาชีพอะไรคะ - ที่บ้านอยู่กันกี่คนคะ <p>6. ไม่ถามถึงข้อมูลส่วนตัวของผู้ป่วย นอกจาก ผู้ป่วยจะเล่าให้พยาบาลฟังเอง เช่น ไม่ถามว่า สามี หรือภรรยาของผู้ป่วยรักกันดีไหม หรือ ถามผู้ป่วยว่า ความเป็นอยู่ในครอบครัวของเขา เป็นอย่างไร เพราะอาจทำให้ผู้ป่วยไม่พอใจ และเกิดความไม่ไว้วางใจพยาบาลได้</p> <p>7. พยายามมีท่าทีเป็นมิตร และพยายามสร้าง บรรยากาศให้ผู้ป่วยเกิดความสบายใจ รู้สึก ผ่อนคลาย และให้กำลังใจผู้ป่วยตามความ เหมาะสม เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - ญาติบอกคิดกันว่า จะมาเยี่ยมคุณบ่อย ๆ - คุณไม่ต้องกังวลว่าหายป่วยแล้ว คุณจะไม่ได้ กลับบ้าน ทางโรงพยาบาลได้เก็บเงิน ค่ารถสำหรับเดินทางกลับบ้านไว้ให้คุณแล้ว ถ้า คุณหายป่วยแล้ว ญาติไม่ว่างมารับ ทาง โรงพยาบาลจะส่งคุณกลับบ้านเอง

วัตถุประสงค์	วิธีปฏิบัติ
	<p>- คัดเน้นเข้าใจความรู้สึกของคุณที และกำลังพยายามหาทางช่วยเหลือคุณ</p> <p>8. ในกรณีที่ผู้ป่วยมีท่าทีต่อต้าน เนื่องจากไม่ต้องการมีสัมพันธภาพกับพยาบาล ซึ่งผู้ป่วยอาจแสดงออกโดยบอกปฏิเสธพยาบาลว่า ไม่มีเรื่องจะสนทนาค้วย หรือแสดงความไม่สนใจในคำพูดของพยาบาล หรือมีท่าทีไม่เป็นมิตร พยาบาลต้องให้เวลากับผู้ป่วย โดยใช้เวลาในการสนทนากับผู้ป่วยในช่วงสั้น ๆ ก่อน และ/หรือแสดงการรับรู้คำพูด หรือความรู้สึกของผู้ป่วยด้วยการพูดทวนคำพูดของเขา และฟังผู้ป่วยพูดโดยไม่นำเหตุผลใด ๆ มากล่าว หรือแสดงปฏิกิริยาตอบโต้ความรู้สึกของผู้ป่วย</p>

ครั้งที่ 2

วัตถุประสงค์	วิธีปฏิบัติ
<p>1. เพื่อสังเกตพฤติกรรมความคิด ความรู้สึกของผู้ป่วย</p>	<p>1. ปฏิบัติเหมือนครั้งที่ 1 วัตถุประสงค์ข้อ 3</p> <p>2. พยายามสังเกตผู้ป่วยอย่างรอบคอบทั้งคำพูด (Verbal Behavior) และท่าทาง (Non-verbal Behavior) ว่าผู้ป่วยพูดถึงเรื่องใดบ้าง และไม่พูดถึงเรื่องใดบ้างที่เขาควรจะต้องพูดถึง และเมื่อผู้ป่วยพูดถึงเรื่องนั้น ๆ น้ำเสียง สีหน้า ท่าทางของผู้ป่วยเป็นอย่างไร</p>

วัตถุประสงค์	วิธีปฏิบัติ
<p>2. เพื่อให้ผู้ป่วยเกิดความเชื่อถือ ศรัทธา และความไว้วางใจในทีมพยาบาล</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. การสนทนาควรเป็นไปในรูปของการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และเรื่องส่วนตัวบางประการที่จะช่วยให้สัมพันธ์ภาพดำเนินไปได้ เช่น <ul style="list-style-type: none"> - คิดนั้นชอบคุณหนูนา เพราะไม่ค่อยมีเหงื่อ คุณละชอบคุณอะไร - คิดนั้นเห็นด้วยกับคุณที่ว่าอาชีพค้าขายเหนื่อย ถ้าคุณไม่ค้าขาย คุณคิดจะทำอะไรคะ 2. พยายามรักษาระดับอารมณ์ให้มีอารมณ์มั่นคง ไม่หัวไหนหงาย มีความสงบเยือกเย็น ไม่แสดงที่ท่าทักใจ หรือแสดงอาการประหลาดใจ เมื่อรับฟังปัญหาของผู้ป่วย ถ้าพยาบาลรู้สึกว่าตนเองมีอารมณ์หงุดหงิด ควรพยายามแก้ไขให้ไ้ก่อนมาพบผู้ป่วย พยาบาลไม่ควรมาพบผู้ป่วยในขณะที่มีอารมณ์หงุดหงิดอยู่ 3. ให้ความสนใจเรื่องราวต่าง ๆ ที่ผู้ป่วยเล่า โดยตั้งใจฟัง ไม่แสดงท่าทีเบื่อหน่าย และถ้าเป็นความลับของผู้ป่วยก็เก็บเป็นความลับ 4. ยอมรับพฤติกรรมของผู้ป่วย เช่น ไม่ไ้ค่อยรุนแรง ทอกริยาการว้าว หรือคำทำหนิ คำสบประมาทของผู้ป่วย 5. รักษาคำพูดที่ให้ไว้กับผู้ป่วย ไม่สัญญาในสิ่งที่พยาบาลทำไม่ได้ 6. มาพบผู้ป่วยให้ตรงเวลานัดหมายทุกครั้ง และรักษาเวลาการสนทนาตามที่ตกลงกันไว้ เช่น จะสนทนากันครึ่งชั่วโมง ก็ควรเลิกสนทนาเมื่อ

วัตถุประสงค์

วิธีปฏิบัติ

ครึ่งชั่วโมง แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่พูดไม่จบ ก็
อาจนำมาทบทวนพูดคุยอีกครั้งต่อไป เช่น
- วันนี้เราคุยกันมาไต่ครึ่งชั่วโมงแล้ว คิดว่ามี
งานที่จะต้องไปทำคือ เรื่องที่เราคุย
ค้างไว้ ค่อยคุยกันต่อคราวหน้านะคะ

7. ให้ความสนใจและช่วยเหลือในปัญหาต่าง ๆ ที่
เกิดขึ้นกับผู้ป่วยในขณะนั้น ทั้งปัญหาคำร่างกาย
และจิตใจ เช่น

- ท่าทางคุณเคินไม่สะดวก เป็นอะไรที่เท้าหรือคะ
- คุ้รับประทานอาหารได้น้อย อาหารไม่ถูกปาก
หรือคะ
- สีหน้าคุณไม่แจ่มใส คุ้กังวลใจเรื่องอะไร
ถ้าเล่าให้คุ้ฟัง คุ้ก็อาจช่วยคุ้ได้

8. ถ้าพยายามไม่สามารถให้ความช่วยเหลือหรือแก้ไข
ปัญหาของผู้ป่วยได้ด้วยตนเอง ก็บอกกับผู้ป่วยว่า
เราจะนำไปปรึกษากับบุคลากรอื่น ๆ ทุกคน เพื่อ
หาวิธีแก้ไขปัญหาให้ผู้ป่วยให้ดีที่สุด เช่น

- เรื่องที่คุ้เล่าให้คุ้ฟัง คุ้ก็ขอนำไปปรึกษา
กับคนอื่น ๆ ในทีมการรักษาของเราดูก่อนนะคะ
ได้ข้อคิดเห็นอย่างไร จะแจ้งให้คุ้ทราบเมื่อ
พบกันคราวหน้าคะ

9. ในกรณีที่ยุ้ป่วยขาดความเชื่อถือ และไว้วางใจ
พยายาม ซึ่งอาจแสดงออกโดยการมีท่าที่ไม่เป็น
มิตร เพื่อทดสอบว่าพยายามจะสนใจเขาจริงหรือไม่
จะเชื่อถือได้หรือไม่ พยายามจะแก้ไขได้โดยการ

วัตถุประสงค์	วิธีปฏิบัติ
	<p>แสดงให้ผู้ป่วยเห็นถึงความเสมอต้นเสมอปลาย (Consistency) ของพยาบาล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การรักษาวินัยกับผู้ป่วย</p>

ครั้งที่ 3

วัตถุประสงค์	วิธีปฏิบัติ
<p>1. เพื่อสังเกตพฤติกรรม ความคิด ความรู้สึก ของผู้ป่วย</p>	<p>1. ปฏิบัติเหมือนครั้งที่ 2 ทุกประการ</p> <p>2. สังเกตว่า ผู้ป่วยสนทนากับพยาบาลโดยปราศจากความเครียดหรือไม่ และเกิดความเชื่อถือว่าไว้วางใจในทีมพยาบาลเพียงใด ซึ่งจะทราบได้จาก</p> <p>2.1 การมาพบพยาบาลตามเวลานัดหมายหรือมานั่งคอย</p> <p>2.2 มีสีหน้ายิ้มแย้มเมื่อพบกับพยาบาล ทอมน้ำคำถามของพยาบาลทุกคำถาม และเล่าเรื่องราว หรือปัญหาส่วนตัวให้พยาบาลฟังด้วยความที่เต็มใจ</p> <p>2.3 สนใจคำพูด คำถาม หรือคำแนะนำของพยาบาล และแสดงความประสงค์ที่จะพบและสนทนากับพยาบาลอีกในครั้งต่อไป</p> <p>ถ้าสังเกตเห็นว่าผู้ป่วยยังไม่เกิดความเชื่อถือว่าไว้วางใจในทีมพยาบาล พยาบาล</p>

วัตถุประสงค์	วิธีปฏิบัติ
<p>3. ศึกษาถึงภูมิหลังและความเป็นไปในครอบครัวของผู้ป่วย</p>	<p>ต้องสนทนากับผู้ป่วยในเรื่องทั่ว ๆ ไป แล้วแต่ผู้ป่วยจะหยิบยกมาสนทนาไป ทลาง ๆ ก่อน แต่ถาผู้ป่วยมีพฤติกรรม กังกล่าวใน 3 ข้อข้างตน แสดงว่าผู้ป่วย มีความเชื่อถือว่าวางใจในศัลยพยาบาลแล้ว ควรที่จะดำเนินการในขั้นต่อไป</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. สนทนาถึงภูมิหลังของผู้ป่วยและครอบครัว เช่น <ul style="list-style-type: none"> - คุณมีพี่น้องกี่คน - คุณเป็นคนทำอะไร - คุณอยู่กับคุณพ่อ คุณแม่หรือเปล่า - คุณพ่อ คุณแม่คุณอายุเท่าไร - ฐานะของคุณพ่อ คุณแม่เป็นอย่างไร - ฯลฯ 2. ถามถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ป่วยกับบุคคลต่าง ๆ ในครอบครัว และปัญหาระหว่างผู้ป่วยกับบุคคล เหล่านั้น เช่น <ul style="list-style-type: none"> - คุณกับคุณพ่อ คุณแม่สนิทกันมากไหม - เวลาที่มีเรื่องไม่สบายใจ คุณปรึกษาคุณพ่อหรือ คุณแม่ - คุณคิดว่าคุณพ่อ คุณแม่รักคุณมากกว่าลูกคนอื่น ๆ ไหม - คุณสนิทกับพี่น้องคนไหนมากที่สุด - พี่น้องคนอื่น ๆ เป็นอย่างไรหรือคะจึงไม่ค่อยสนิทกัน

การสร้างสัมพันธภาพ ระยะที่ 2 : ระยะดำเนินของสัมพันธภาพ

ใช้เวลาในการมีปฏิริยาสัมพันธ์กับผู้ป่วย 4 ครั้ง (ครั้งที่ 4-7)

การใช้กระบวนการสัมพันธภาพแบบตัวต่อตัวเพื่อการศึกษา ในระยะที่ 2 นี้ แต่ละครั้งของการมีปฏิริยาสัมพันธ์กับผู้ป่วย อาจกลับไปกลับมา ไม่เป็นไปตามลำดับ ขั้นตอนที่กำหนดไว้ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้ป่วยว่า จะหยิบยกเรื่องใดมาสนทนาก่อน พยายามจะไม่ชักชวน แต่จะพยายามนำเรื่องที่ผู้ป่วยสนทนานั้น เข้าสู่แนวทางที่ จุดประสงค์ตั้งไว้ให้ได้ในที่สุด

ครั้งที่ 4

วัตถุประสงค์	วิธีปฏิบัติ
<p>1. ค้นหาเหตุของ พฤติกรรมที่ผิดปกติของ ผู้ป่วย</p>	<p>สนทนาถึงประสบการณ์ในการศึกษา การประกอบอาชีพ ความสัมพันธ์ทางเพศ ฐานะเศรษฐกิจ การปรับตัวกับเพื่อน และผู้ร่วมงาน ปัญหาในการทำงาน เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - คุณเรียนจบจากที่ไหนคะ - เรียนจบมาที่ปีแล้วคะ - คุณคิดว่า การเรียนกับการทำงานอะไรลำบากมากกว่ากันคะ - ที่ว่าการเรียน (หรือการทำงาน) ลำบากกว่าลำบากอย่างไรคะ - แต่ละเดือนมีเงินเหลือเก็บไหมคะ - เวลาเงินไม่พอใช้คุณแก้ปัญหาอย่างไรคะ - เพื่อนสนิทของคุณเป็นเพื่อนที่ทำงาน หรือเพื่อนนักเรียนเก่าคะ - มีเพื่อนสนิทหลายคนไหมคะ

วัตถุประสงค์	วิธีปฏิบัติ
<p>2. เปิดโอกาสให้ผู้ช่วยได้ ระบายความคับข้องใจ ความวิตกกังวล ความกลัว ความเศร้า ฯลฯ</p>	<ul style="list-style-type: none"> - เวลาที่มีปัญหาในการทำงานปรึกษาใครคะ - ปัญหาในการทำงานส่วนใหญ่เป็นปัญหาจากอะไรคะ - รู้จักกับสามี (ภรรยา) ที่ไหนคะ - คุณกับสามี (ภรรยา) ไปเที่ยวพักผ่อนด้วยกันบ่อยไหมคะ <p>กระตุ้นให้ผู้ช่วยได้ระบายความคิด ความรู้สึก และอารมณ์ต่าง ๆ ออกมา โดยพยายามใช้เทคนิคของการสนทนากระตุ้นให้ผู้ช่วยพูดหรือระบาย เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - ถ้าผู้ช่วยร้องไห้ขณะสนทนา พยายามจะพูดกับผู้ช่วยว่า ฉันเห็นใจคุณ ร้องไปเถิดคะ เลิกร้องไห้ค่อยคุยกันใหม่ ขณะนี้ฉันจะอยู่เป็นเพื่อนคุณคะ - ถ้าผู้ช่วยมีสีหน้าบึ้งตึงขณะสนทนา พยายามจะพูดกับผู้ช่วยว่า คุณหาทางคุณโกรธเมื่อพูดถึงเรื่องนี้ คุณโกรธอะไรเล่าให้ฉันฟังได้ไหมคะ - ถ้าผู้ช่วยมีความกังวลในเรื่องหนึ่งเรื่องใด พยายามจะพูดกับผู้ช่วยว่า คุณกังวลเรื่องอะไรอยู่หรือคะ ถ้าเล่าให้ฉันฟังอาจช่วยผ่อนคลายความกังวลของคุณได้

ครั้งที่ 5

วัตถุประสงค์	ข้อปฏิบัติ
<p>1. เปิดโอกาสให้ผู้ป่วยได้ ระบายความคับข้องใจ ความวิตกกังวล ความกลัว ความเศร้า อาลา</p>	<p>กระตุ้นให้ผู้ป่วยระบายความคิด ความรู้สึก และ อารมณ์ต่าง ๆ ออกมา โดยพยายามใช้เทคนิคของ การสนทนา กระตุ้นให้ผู้ป่วยพูดหรือระบาย เช่นเดียวกับการปฏิบัติในครั้งที่ 4</p>
<p>2. เสริมสร้างความรู้สึก ว่าตนเองมีคุณค่า (Self-Esteem) ให้กับผู้ป่วย</p>	<p>ช่วยให้ผู้ป่วยเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า โดย</p> <ul style="list-style-type: none"> - พยายามรับฟังผู้ป่วยอย่างสม่ำเสมอ - ปฏิบัติต่อผู้ป่วยอย่างเสมอต้นเสมอปลาย - แสดงให้ผู้ป่วยเห็นว่า พยายามเข้าใจและรู้ถึง ความรู้สึกนึกคิดของผู้ป่วย เช่น ไม่พูดตำหนิ ผู้ป่วยเมื่อผู้ป่วยมีพฤติกรรมหรือคำพูดไม่เหมาะสม - แสดงให้ผู้ป่วยเห็นว่า พยายามยินดีให้ความ ช่วยเหลือ เช่น ปฏิบัติตามคำขอร้องของผู้ป่วย ที่ไม่เกินขอบเขตพยาบาลเสนอตัวให้ความ ช่วยเหลือเมื่อผู้ป่วยมีการแสดงออกว่า กำลังมี ความทุกข์ ฯลฯ
<p>3. ให้ผู้ป่วยรับรู้และยอมรับ ว่าตนเองมีปัญหาความ เจ็บป่วยทางสุขภาพจิต</p>	<p>1. แจ้งให้ผู้ป่วยทราบว่า พฤติกรรม ความคิด ความรู้สึกของเขาในขณะนี้ มีอะไรบางอย่างที่ เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม และถือว่าเป็นความ ผิดปกติ เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - คุณคิดว่าเสียงที่คุณได้ยินนั้นรบกวนคุณมากไหม - คิดันเชื่อว่าคุณได้ยินเสียงนั้นจริง ๆ

วัตถุประสงค์	ข้อปฏิบัติ
	<ul style="list-style-type: none"> - การไต่ถามเสียงต่าง ๆ ในขณะที่คนอื่น ที่อยู่ใกล้ ๆ คุณไม่ไต่ถาม จะพบได้ในคนที่มีอาการป่วยทางจิตใจ - ถ้าคิดค้นมีความทุกข์มาก ๆ แล้วไม่มีใครช่วยเหลือ คิดค้นอาจมีอาการเจ็บป่วยทางจิตใจ และอาจไต่ถามเสียงต่าง ๆ โดยที่คนอื่นที่อยู่ใกล้ ๆ ไม่ไต่ถามได้ <p>2. แจ้งให้ผู้ป่วยทราบว่าความผิดปกติทางจิตใจที่มีอยู่ จะต้องได้รับความช่วยเหลือและรักษา จึงจะสามารถกลับไปดำเนินชีวิตประจำวันได้ เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - คุณคิดว่า คุณจะทำงานได้กี่เหมือนเดิมไหม ถ้าคุณกลับไปทำงานในขณะนี้ - คุณคิดว่าอาการป่วยของคุณจะหายได้เองไหม - คุณคิดว่า อนาคตของคุณจะเป็นอย่างไร ถ้าคุณไม่สามารถทำงานได้ หรือทำ ๆ หยุด ๆ

ครั้งที่ 6

วัตถุประสงค์	วิธีปฏิบัติ
<p>1. เพื่อให้ผู้ป่วยมีกำลังใจและให้ความร่วมมือในการรักษา</p>	<p>ให้กำลังใจผู้ป่วยว่า พฤติกรรม ความคิด ความรู้สึกที่ผิดปกติของเขาจะหายไปได้ เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - การป่วยทางจิตใจ ก็เหมือนกับการป่วยทางร่างกาย ถ้าป่วยแล้วไม่รักษา อาการป่วยก็จะลุกลามต่อไปได้ - คิดฉันเชื่อว่า การป่วยของคุณจะรักษาให้หายได้ ถ้าคุณให้ความร่วมมือในการรักษา - ความทุกข์ของคนเรา สามารถถ่ายทอดไปยังคนอื่นได้ คิดฉันยินดีรับถ่ายทอดความทุกข์จากคุณ ขอแต่ให้คุณเล่าความทุกข์ที่คุณมีอยู่ให้ฉันฟัง - ความทุกข์เปรียบเสมือนดวง เมื่อเขาตาใคร มักไม่สามารถเอาออกได้ ต้องให้คนอื่นช่วย - คิดฉันก็เคยมีความทุกข์ แต่ความทุกข์ของคิดฉันไม่เพิ่มพูนมากขึ้น จนเกิดอาการเจ็บป่วยทางจิต เพราะคิดฉันรับหาทางถ่ายเทความทุกข์ โดยการปรึกษาคนใกล้เคียงที่สนิทกัน
<p>2. เพื่อช่วยให้ผู้ป่วยเข้าใจถึง พฤติกรรม ความคิด ความรู้สึก หรืออารมณ์ของตนเอง</p>	<p>แจ้งให้ผู้ป่วยทราบว่า พฤติกรรม ความคิด ความรู้สึกของเขาในขณะนี้ เป็นผลมาจากความวิตกกังวล ความคับข้องใจ ความเครียด หรือจากอารมณ์เศร้า ที่ซ่อนอยู่ภายในจิตใจของผู้ป่วย หากความรู้สึกเหล่านี้หายไป พฤติกรรม ความคิด ความรู้สึกที่ผิดปกติของเขาก็จะเป็นปกติได้ดังเดิม เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - คุณคิดว่าขณะนี้คุณป่วยหรือเปล่า

วัตถุประสงค์	วิธีปฏิบัติ
	<ul style="list-style-type: none"> - คุณทราบไหมว่าการกระทำอะไรของคุณที่คนอื่น ๆ เห็นว่าเป็นสิ่งผิดปกติก - คุณพอจะบอกได้ไหมว่า ขณะที่คุณมีการกระทำดังกล่าว คุณคิดหรือรู้สึกอย่างไร - คุณทราบไหมว่า การกระทำของคุณมีผลต่อผู้อื่นอย่างไร - คุณทราบไหมว่า พฤติกรรมหรือการกระทำของคุณมีแรงผลักดันมาจากความคิด ความรู้สึกที่อยู่ภายใน - อาการป่วยของคุณเป็นผลมาจากความพยายามของคุณที่จะหลีกเลี่ยงจากความคับข้องใจ (ความวิตกกังวล ความโกรธ ความเศร้า ฯลฯ) ที่คุณกำลังเผชิญอยู่) - ถ้าความคับข้องใจ (ความวิตกกังวล ความโกรธ ฯลฯ) ของคุณหมดไป อาการป่วยของคุณก็จะหายไปด้วย
<p>3. เพื่อช่วยให้ผู้ป่วยเข้าใจถึงสาเหตุของความผิดปกติทางพฤติกรรม ความคิด ความรู้สึก</p>	<p>แจ้งให้ผู้ป่วยทราบว่า ความวิตกกังวล ความคับข้องใจ ความเครียด อารมณ์เศร้า หรืออารมณ์โกรธของเขานั้นเกิดจากอะไร เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - คุณไม่สบายใจในเรื่องใด - เพราะอะไรคุณจึงกังวลในเรื่องนี้ - การตายของเขาทำให้คุณเศร้ามากเพราะคุณคิดว่าคุณซาคที่เพิ่งใช้ใหม่ - คุณบอกได้ไหมว่าคุณโกรธเขามากเพราะอะไร

ครั้งที่ 7

วัตถุประสงค์	วิธีปฏิบัติ
<p>1. เพื่อให้ผู้ช่วยมองเห็นความจำเป็นในการแก้ไขพฤติกรรม ความคิด ความรู้สึกที่ผิดปกติของตนเอง</p>	<p>แจ้งให้ผู้ช่วยทราบว่า ควรขจัดต้นเหตุความคับข้องใจ ความวิตกกังวล ความเศร้า ความโกรธ ฯลฯ ให้หมดไป เพื่อพฤติกรรม ความคิด ความรู้สึกที่ผิดปกติจะไ้หายไป เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - คุณไม่ควรปล่อยให้ความวิตกกังวล (ความโกรธ ความคับข้องใจ ความเศร้า ฯลฯ) ในเรื่อง กังวลว่าอยู่กับคุณไปนาน ๆ - คุณคิดว่าคุณต้องการความช่วยเหลือจากคิฉินใหม่ - ถ้าคุณขจัดสาเหตุที่ทำให้เกิดความวิตกกังวล (ความโกรธ ฯลฯ) ให้หมดไปได้ คุณก็จะหายป่วย
<p>2. เพื่อกระตุ้นให้ผู้ช่วยคิดหาวิธีแก้ไขปัญหาของตนเอง โดยพยายามเป็นผู้ให้คำปรึกษา</p>	<p>แจ้งให้ผู้ช่วยทราบว่า อาการป่วยของเขาจะหายได้ เขาจะต้องช่วยตนเอง โดยพยายามเป็นผู้คอยช่วยเหลือ เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - คิฉินคิดว่าปัญหาของคุณนั้นแก้ไขไม่ยาก ถ้าคุณจะพยายามช่วยตัวเอง <p>วิธีแก้ไขปัญหาคือที่สุด คือ ให้ผู้มีปัญหาลงมือแก้ไข ปัญหาเอง โดยมีบุคลากรในที่มสุธาพิจิตคอยให้คำปรึกษา แนะนำแนวทาง เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - คุณบอกว่า ความไม่สบายใจของคุณเกิดจากความกังวลว่าคุณมีหนี้สินมากหรือคะ - คุณคิดว่าหนี้สินของคุณจะหมดได้โดยวิธีใดบ้าง
<p>3. เพื่อสนับสนุนให้ผู้ช่วยเลือกวิธีแก้ไขปัญหาค่าง ๆ ด้วยตนเอง</p>	<p>1. ให้ผู้ช่วยกล่าวถึงปัญหาค่าง ๆ ของเขาพร้อมทั้งพิจารณาว่า ปัญหาใดสำคัญสมควรต้องแก้ไขก่อน จะขอความช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาค่างใด</p>

วัตถุประสงค์	วิธีปฏิบัติ
	<p>โดยวิธีใด เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - คุณคิดว่าขณะนี้คุณมีความไม่สบายใจในเรื่องอะไรบ้าง - เรื่องใดที่ทำให้คุณไม่สบายใจ และเป็นกังวลมากที่สุด - คุณคิดว่า คุณจะแก้ไขความไม่สบายใจต่าง ๆ ทั่วตัวคุณเองได้ไหม - ถ้าคุณแก้ไขด้วยตนเองไม่ได้ คุณจะทำอย่างไร - คุณคิดว่า คุณควรจะแก้ไขปรับปรุงตนเองในทางใดบ้างหรือไม่ - คุณต้องการปรับปรุง แก้ไขให้เป็นอย่างไร - คุณมีวิธีปฏิบัติอย่างไรในการปรับปรุงแก้ไขตนเอง <p>2. กระตุ้นให้ผู้ช่วยทัศนใจเลือกวิธีแก้ไขปัญหาของเขา เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - คุณทัศนใจได้หรือยังว่า จะแก้ไขความไม่สบายใจของคุณโดยวิธีใด - คุณทัศนใจไม่ได้เพราะอะไร - คุณบอกฉันมาทีละข้อว่า ข้อดีของแต่ละวิธีที่คุณทัศนใจเลือกไม่ได้ มีอะไรบ้าง และข้อเสียมีอะไรบ้าง - คุณลองเปรียบเทียบข้อดีและข้อเสีย ของวิธีทั้งสองดูซิคะ - คุณลองนำวิธีที่คุณเลือกไปปฏิบัติดูก่อนกับเพื่อนผู้ช่วยของคุณก็ได้คะ

การสร้างสัมพันธภาพระยะที่ 3 : ระยะสิ้นสุดของสัมพันธภาพ
 ใช้เวลาในการมีปฏิริยาสัมพันธ์กับผู้ป่วย 2 ครั้ง (ครั้งที่ 8-9)

ครั้งที่ 8

วัตถุประสงค์	วิธีปฏิบัติ
<p>1. เพื่อเตือนผู้ป่วยให้ทราบถึงภาวะของการสิ้นสุดของสัมพันธภาพ</p>	<p>บอกผู้ป่วยถึงกำหนดเวลาของการสิ้นสุดของสัมพันธภาพ เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - คิดฉันใดคุยกับคุณมาครั้งนี้เป็นครั้งที่ 8 คงเหลือเวลาที่จะมาพบและคุยกับคุณอีก 1 ครั้ง ในวันที่ - ถึงคิดฉันจะไม่ไ้มาพบเพื่อคุยกับคุณตั้งที่แล้วมา แต่เราก้ยังไ้พบปะพูดคุยกัน เช่นเกี่ยวกับผู้ป่วยคนอื่น ๆ อีกรจนกว่าคุณจะกลับบ้านนะคะ
<p>2. เพื่อช่วยให้ผู้ป่วยไ้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ คิดช่วยตนเอง</p>	<p>กระตุ้นผู้ป่วยให้พูดถึงอนาคต ความต้องการ ความหวัง และการปฏิบัติเพื่อให้ความต้องการ ความหวัง อนาคตประสบความสำเร็จ เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - ถ้าคุณกลับบ้านไ้แล้ว คุณจะกลับไปทำอะไรคะ - คุณต้องการเรียนต่อ คุณจะเรียนอะไรคะ - คุณทราบไหมว่า ถ้าจะเรียนให้สำเร็จ คุณจะต้องปฏิบัติตัวอย่างไร - คุณเลิกเรียนมานาน เพราะอะไรหรือคะ คุณจึงคิดจะกลับไปเรียนอีก

วัตถุประสงค์	วิธีปฏิบัติ
<p>3. เพื่อให้ผู้ป่วยมีประสบการณ์ที่ดีในการติดต่อกับบุคคลอื่นและมีทัศนคติที่ดีต่อบุคคลอื่นและตนเอง</p>	<p>พยายามเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับผู้ป่วย ทั้งในด้านการประพฤติ ด้านความคิด และการแสดงออกของอารมณ์ เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - พยายามใช้คำพูดที่สุภาพ แต่งกายเรียบร้อย รักษาเวลานัดหมาย มีท่าที่เป็นมิตร แสดงความจริงใจต่อผู้ป่วย - แสดงความโอบอ้อมอารี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เคารพในสิทธิของผู้อื่น - ฝึกให้ผู้ป่วยได้ตัดสินใจด้วยตนเองในสถานการณ์ต่าง ๆ - แนะนำให้ผู้ป่วยได้รับฝึกชองงาน รับผิดชอบตนเอง และรับผิดชอบต่อผู้ป่วยอื่น เพื่อส่งเสริมความรู้สึกรู้สึกเชื่อมั่นในตนเองให้กับผู้ป่วย - กล่าวคำชมเชย และแสดงความชื่นชมในความคิดหรือในฝีมือของผู้ป่วย

ครั้งที่ 9

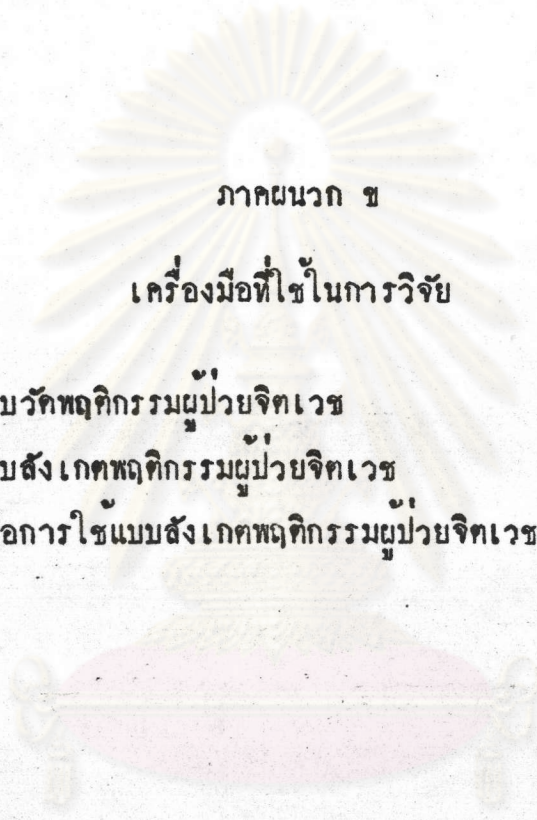
วัตถุประสงค์	วิธีปฏิบัติ
<p>1. เพื่อยุกติสัมพันธ์ภาพระหว่างพยาบาลและผู้ป่วย</p>	<p>1. เคารพผู้ป่วยว่าการพบครั้งนี้เป็นการพบครั้งสุดท้ายของการพบกันแบบตัวต่อตัวระหว่างพยาบาลกับผู้ป่วย แต่การพบปะกันในลักษณะไม่เฉพาะเจาะจงยังคงเป็นไปตามปกติ</p>

วัตถุประสงค์	วิธีปฏิบัติ
	<p>2. สังเกตคูลีหน้าท่าทางของผู้ป่วยว่าเป็นอย่างไร เช่น มีนติ่งกับพยาบาลหรือไม่ ถ้าสังเกตพบความผิดปกติพยาบาลต้องเฝ้าตามความคิด ความรู้สึกของผู้ป่วยต่อการสัมผัสของสัมพันธภาพ และต้องชี้แจงให้ผู้ป่วยเข้าใจถึงเหตุของการยุติการพบปะพูดคุยกับผู้ป่วยแบบตัวต่อตัว เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - คิดฉันมีความจำเป็นของยุติการพบกับคุณแบบตัวต่อตัวไว้เพียงเท่านี้ ถ้าคุณมีความจำเป็นต้องขอคำปรึกษาในบางสิ่งบางอย่างอีก คิดฉันและพยาบาลคนอื่น ๆ ก็ยินดีให้คำปรึกษาแก่คุณได้เสมอค่ะ <p>3. ในกรณีที่ผู้ป่วยมีปฏิกิริยาตอบโต้การสัมผัสสัมพันธภาพกับพยาบาลในรูปแบบต่าง ๆ พยาบาลต้องให้ความช่วยเหลือตามลักษณะของปฏิกิริยาตอบโต้ นั้น ๆ เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - ถ้าผู้ป่วยมีพฤติกรรมถอยกลับ (Regression) พยาบาลจะต้องให้เวลาในการรับฟังเรื่องราวที่เกี่ยวกับความกลัวการถูกทอดทิ้งของผู้ป่วย ด้วยความสนใจ ในขณะเดียวกัน ก็จะเน้นให้ผู้ป่วยทราบถึงความเป็นจริงว่า จะต้องมีการยุติสัมพันธภาพอย่างแน่นอนควย - ถ้าผู้ป่วยแสดงกริยาตอบโต้ (Acting-out) เช่น แสดงท่าทีว่าจะฆ่าตัวตาย หรือพยายามจะฆ่าตัวตาย หรือแสดงท่าทีว่าไม่ยอมเชื่อฟัง

วัตถุประสงค์	วิธีปฏิบัติ
	<p>พยายามจะต้องพยายามสนทนากับผู้ป่วยเกี่ยวกับความรู้สึกที่มีต่อการยุติสัมพันธภาพ และพยายามแก้ไขโดยชี้แจงให้ผู้ป่วยเข้าใจถึงพฤติกรรมของเขาว่า เกิดจากความรู้สึกกลัวการแยกจาก และให้กำลังใจแก่ผู้ป่วยถึงความช่วยเหลือที่เขาจะได้รับการช่วยเหลือจากบุคคลากรอื่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - ถ้าผู้ป่วยแสดงอาการโกรธ (Anger Openly Expressed) พยายามอาจต้องให้การจำกัดขอบเขตของผู้ป่วย (Limit Setting) พร้อมทั้งชี้แจงข้อเท็จจริงของการกระทำแก่ผู้ป่วยด้วย - ถ้าผู้ป่วยเกิดอาการทางกาย เช่น อาการปวดศีรษะ ปวดท้อง ชื่นมาอีก พยายามควรช่วยให้ผู้ป่วยค้นหาสาเหตุของอาการเหล่านั้น โดยร่วมกับผู้ป่วยตรวจสอบว่า อะไรเป็นสาเหตุทำให้ผู้ป่วยเกิดอาการนั้นขึ้นอีก หลังจากไต่หอยไปแล้ว
<p>2. เพื่อประเมินความก้าวหน้าในค่าน พฤติกรรม ความคิด ความรู้สึกที่ผู้ป่วยมีต่อตนเอง รวมทั้งผู้ป่วย</p>	<p>สนทนากับผู้ป่วยถึงความคิด ความรู้สึกของผู้ป่วย เพื่อความเข้าใจผู้ป่วยมีความคิด ความรู้สึกที่เป็นปกติหรือไม่ พร้อมกับสังเกตว่าผู้ป่วยมีพฤติกรรมสอดคล้องกับความคิด ความรู้สึกเพียงใด และมีความคิด ความรู้สึกต่อตนเอง และสิ่งแวดล้อมอย่างไร เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - คุณคิดอย่างไรกับการป่วยของคุณในขณะนี้ - คุณมีความรู้สึกเป็นทุกข์อยู่หรือไม่ - คุณเป็นทุกข์เรื่องอะไร - คุณคิดหรือรู้สึกอย่างไรที่จะไต่หอยบ้าน - คุณคิดว่าสิ่งที่ต้องการปรับปรุง แก้ไขเกี่ยวกับตัวคุณ บรรลุจุดมุ่งหมายหรือยัง

วัตถุประสงค์	วิธีปฏิบัติ
<p>3. เพื่อให้ผู้ป่วยทราบถึง ความเปลี่ยนแปลงของ เขาที่ประสบความสำเร็จ สำเร็จและขอบกพร่องที่ ควรแก้ไข พร้อมทั้ง แนะแนวทางในการแก้ไข</p>	<p>แจ้งให้ผู้ป่วยทราบว่าพฤติกรรมใดของเขาที่ได้รับ การแก้ไขได้สำเร็จ พฤติกรรมใดควรแก้ไข ต่อไป และชี้ให้ผู้ป่วยเห็นประโยชน์ที่เขาจะได้ รับจากการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเขา เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - คุณช่วยตัวเองได้มากขึ้น - คุณควบคุมอารมณ์ได้เป็นบางครั้ง ถ้าคุณสามารถ ควบคุมอารมณ์ได้ดี คงจะช่วยให้คุณไม่มีปัญหา ผู้ร่วมงานของคุณอีกต่อไป <p>ชี้แนะแนวทางในการแก้ไขให้ผู้ป่วย เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - ทุกครั้งที่คุณโกรธ คุณลองพิจารณาดูซิว่าเพราะ อะไร คุณจึงโกรธ - เมื่อคุณพบว่าสาเหตุของการโกรธอยู่ที่ไหน ควร คอย ๆ พิจารณาว่าจะแก้ไขสาเหตุนั้นโดยวิธีใด - เมื่อใดที่คุณคิดว่าไม่สามารถแก้ไขสิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง คุณควรปรึกษาคนอื่น
<p>4. เพื่อให้คำแนะนำแก่ผู้ป่วย เกี่ยวกับวิธีปฏิบัติเพื่อ ช่วยเหลือตนเองเมื่อเกิด ความไม่สบายใจ</p>	<p>ให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติ และแหล่งที่ผู้ป่วยจะติดต่อ ขอความช่วยเหลือ เมื่อมีปัญหาทางค่านิยมและ พฤติกรรมเกิดขึ้นอีก เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - ถ้าคุณมีเรื่องหนักใจ อย่าเก็บไว้คนเดียว ควร ปรึกษาคนที่ใกล้ชิด เช่น บิดา มารดา คู่สมรส อาดา - ถ้ารู้สึกว่กังวลใจจนนอนไม่หลับให้รีบมา โรงพยาบาลทันที

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวัดพฤติกรรมการช่วยจิตเวช
2. แบบสังเกตพฤติกรรมการช่วยจิตเวช
3. คู่มือการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการช่วยจิตเวช

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบวัดพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวช

คำชี้แจง

1. แบบวัดพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวช มีทั้งหมด 42 ข้อ
 แต่ละข้อแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนซ้ายมือ เป็นข้อความที่เกี่ยวข้องกับลักษณะเฉพาะ
 ของความคิด ความรู้สึก ที่ได้ถือว่าเป็นอาการแสดงของความผิดปกติของสภาพจิต
 ในผู้ป่วยจิตเวช ส่วนขวามือ เป็นมาตราส่วนประเมินค่า 5 มาตรา แต่ละมาตรา
 มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เลือกตอบ	คะแนน
ไม่เป็นเลย (0 ครั้ง)	0
เป็นเล็กน้อย (1-2 ครั้ง)	1
เป็นบางเวลา (3-4 ครั้ง)	2
เป็นค่อนข้างบ่อย (5-6 ครั้ง)	3
เป็นเกือบตลอดเวลา หรือเป็นตลอดเวลา (7 ครั้งขึ้นไป)	4

2. การใช้แบบวัดพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวชนี้ ผู้วิจัยจะเป็น
 ผู้สัมภาษณ์ในผู้ป่วยที่ไม่สามารถอ่านออกเขียนได้ ส่วนผู้ที่อ่านออกเขียนได้ให้ตอบ
 แบบวัดเอง โดยมีผู้วิจัยคอยชี้แจงในกรณีที่มีปัญหา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อ.....อายุ.....ปี.....เดือน
การศึกษา.....วันที่.....ศึก.....

คำแนะนำในการตอบ

ต่อไปนี้เป็นความคิดความรู้สึก ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นกับท่านเป็นบางครั้ง
โปรดอ่านแต่ละข้ออย่างรอบคอบ และหลังจากท่านอ่านแล้ว ให้ทำเครื่องหมาย
ในช่องที่อธิบายตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด ว่าความคิดความรู้สึกนั้นรบกวน
ท่านมากน้อยเพียงใด ในสัปดาห์ที่ผ่านมาจนกระทั่งถึงวันนี้ ทำเครื่องหมาย
เพียงหนึ่งคำตอบในแต่ละข้อ และให้ทำทุกข้อ

ความคิด ความรู้สึกที่ท่านรับรู้ด้วย ตนเองในสัปดาห์ที่ผ่านมาจนกระทั่ง ถึงวันนี้	ไม่เป็นเลย (0 ครั้ง)	เป็นเล็กน้อย (1-2 ครั้ง)	เป็นบางเวลา (3-4 ครั้ง)	เป็นค่อนข้างบ่อย (5-6 ครั้ง)	เป็นเกือบตลอด เวลาหรือเป็น ตลอดเวลา (7 ครั้งขึ้นไป)
1. มีความคิดซ้ำซาก					
2. มีความคิดที่ผู้อื่นกล่าวว่าไม่มีใน ความเป็นจริง					
3. รู้สึกว่าคนอื่น ๆ ควรไ้รับคำ คำทนายที่ทำให้ท่านลำบาก					
4. จำอะไรไม่ค่อยได้					
5. รู้สึกโกรธและหงุดหงิดง่าย					
6. คิดอยากตาย					
7. ไ้ยินเสียงที่คนอื่นไม่ได้ยิน					
8. รู้สึกไม่ไว้วางใจผู้อื่นที่อยู่รอบ ๆ ตัว					
9. ก้าวโศกไม่มีเหตุผล					
10. มีอารมณ์พุ่งพล่านที่ระงับไม่ได้					

ความคิด ความรู้สึกที่ท่านรับรู้ ด้วยตนเองในสัปดาห์ที่ผ่านมา จนกระทั่งถึงวันนี้	ไม่เป็นเลย (0 ครั้ง)	เป็นเล็กน้อย (1-2 ครั้ง)	เป็นช่วงเวลา (3-4 ครั้ง)	เป็นค่อนข้างบ่อย (5-6 ครั้ง)	เป็นเกือบตลอด เวลาหรือเป็น ตลอดเวลา (7 ครั้งขึ้นไป)
11. รู้สึกเศร้า					
12. กังวลในสิ่งต่าง ๆ มากเกินไป					
13. รู้สึกไม่สนใจในสิ่งต่าง ๆ					
14. คนอื่นล่วงรู้ความคิดในใจของท่าน					
15. รู้สึกว่าคนอื่นไม่เป็นมิตรหรือ ไม่ชอบท่าน					
16. หัวใจเต้นแรงและเร็ว					
17. รู้สึกค้อยกว่าผู้อื่น					
18. รู้สึกถูกจ้องมองหรือกล่าวถึง					
19. ตรวจตราสิ่งที่ทำไปแล้วซ้ำแล้ว ซ้ำอีก					
20. คิดอะไรไม่ออก					
21. รู้สึกสิ้นหวังเกี่ยวกับอนาคต					
22. รู้สึกเครียด					
23. รู้สึกไม่สบายใจเมื่อคนเฝ้ามอง หรือพูดเกี่ยวกับตัวของท่าน					
24. มีความคิดที่ไม่เป็นความคิดของ ตัวเอง					
25. อยากทำร้ายผู้อื่น					
26. รู้สึกสะเทือนใจง่าย					
27. อยากทำลายสิ่งของ					
28. รู้สึกว่าคนอื่นไม่เห็นด้วยและไม่ ร่วมมือกับท่าน					

ความคิด ความรู้สึกที่ท่านรับรู้อยู่ ตนเองในสัปดาห์ที่ผ่านมาจนกระทั่ง ถึงวันนี้	ไม่เป็นเลย (0 ครั้ง)	เป็นเล็กน้อย (1-2 ครั้ง)	เป็นบางเวลา (3-4 ครั้ง)	เป็นค่อนข้างบ่อย (5-6 ครั้ง)	เป็นเกือบตลอด เวลาหรือเป็น ตลอดเวลา (7 ครั้งขึ้นไป)
29. มีเรื่องโต้แย้งกับคนอื่นบ่อย ๆ					
30. คนอื่นไม่ให้ความเชื่อถือในความ สำเร็จของท่าน					
31. รู้สึกว่าแห้วแม้วจะอยู่ตามกลาง ฝูงคน					
32. รู้สึกนั่งไม่ติด					
33. รู้สึกตัวเองไม่มีค่า					
34. รู้สึกว่าคนอื่นพยายามจะเอา เปรียบท่าน					
35. ความคิดเรื่องเพศรบกวนท่าน ค่อนข้างมาก					
36. มีความคิดว่าท่านควรได้รับโทษ จากบาปที่ท่านก่อขึ้น					
37. ทำงานที่เคยทำประจำไม่ได้					
38. มีความคิดที่มีความผิดปกติอย่าง ร้ายแรงบางอย่างเกิดขึ้นกับ ร่างกายของท่าน					
39. ไม่เคยรู้สึกสนิทสนมกับผู้อื่น					
40. อยากตะโกนหรือขว้างปาข้าวของ					
41. มีความคิดที่มีความผิดปกติ บางอย่างเกิดขึ้นในจิตใจของท่าน					
42. รู้สึกเหงา					

แบบสังเกตพฤติกรรมผู้ช่วยจิตเวช

คำชี้แจง

แบบสังเกตพฤติกรรมผู้ช่วยจิตเวช มีทั้งหมด 18 คู่ พฤติกรรมแต่ละคู่ จะมีลักษณะตรงข้ามกัน โดยแบ่งความแตกต่างของพฤติกรรมแต่ละคู่ ออกเป็น 7 ระดับ การจัดตำแหน่ง และการจัดลำดับที่ ของพฤติกรรมทั้ง 18 คู่ จัดให้ พฤติกรรมด้านบวก เช่น สงบ และพฤติกรรมด้านลบ เช่น กระวนกระวาย อยู่ สลับที่กันครั้งต่อครั้ง และจัดลำดับที่ของพฤติกรรมทั้ง 18 คู่ โดยการจับฉลาก

พฤติกรรมแต่ละคู่ มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

พฤติกรรมแต่ละคู่จะมีคะแนนจาก 1-7

พฤติกรรมที่จัดเจนในค่านบวกที่สุด จะมีคะแนนเป็น 1

พฤติกรรมที่จัดเจนในค่านลบที่สุด จะมีคะแนนเป็น 7

ตัวอย่างการให้คะแนน

ไม่สนทนา	7	6	5	4	3	2	1	สนทนา
มีความเชื่อมั่น								ไม่มีความเชื่อมั่น
ในตนเอง	1	2	3	4	5	6	7	ในตนเอง

ชื่อ.....ที่ก.....
 วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
 ผู้ประเมิน.....

มาตราประเมินค่าพฤติกรรมของผู้ป่วย

1. ไม่สนทนา	-----	สนทนา
2. ให้ความร่วมมือ	-----	ไม่ให้ความร่วมมือ
3. บั่นปิ้ง	-----	เป็นกันเอง
4. โกรธง่าย	-----	ใจเย็น
5. กระตือรือร้น	-----	เฉื่อยชา
6. ทำใจไม่ได้	-----	ทำใจได้
7. ชอบเข้าสังคม	-----	เก็บตัว
8. ใจกว้าง	-----	ไม่ใจกว้าง
9. ไม่รู้จักตนเอง	-----	รู้จักตนเอง
10. ไม่เอาใจใส่ตนเอง	-----	เอาใจใส่ตนเอง
11. กระวนกระวาย	-----	สงบ
12. ทำทางเป็นศัตรู	-----	ทำทางเป็นมิตร
13. ความคิด การรับรู้ปกติ	-----	ความคิด การรับรู้ผิดปกติ
14. อารมณ์เหมาะสม	-----	อารมณ์ไม่เหมาะสม
15. มีความเชื่อมั่นในตนเอง	-----	ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง
16. รู้จักยับยั้ง ใทร่ครอง	-----	ไม่ยับยั้ง ใทร่ครอง
17. มีความรับผิดชอบ	-----	ไม่รับผิดชอบ
18. ไม่สนใจสิ่งแวดล้อม	-----	สนใจสิ่งแวดล้อม

คู่มือการไร้มอบสังเกศพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวช

คำชี้แจง

คู่มือฉบับนี้ ไร้สำหรับผู้วิจัยกับแบบสังเกศพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวช เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาประเมินพฤติกรรมผู้ป่วย โดยเปรียบเทียบการแสดงออกของผู้ป่วย ว่าตรง หรือสอดคล้องกับพฤติกรรมใด ระดับใด พฤติกรรมแต่ละชนิด ผู้ประเมินอาจไม่พบการแสดงออกทุกอย่างตามที่ระบุไว้ โดยอาจพบเพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเพียงบางอย่างเท่านั้น การแสดงออกของพฤติกรรมแต่ละชนิดที่ระบุไว้นี้ เป็นเพียงตัวอย่างการแสดงออกที่อาจพบได้ในผู้ป่วยจิตเวช ผู้ป่วยแต่ละคน จะมีการแสดงออกของพฤติกรรมแต่ละชนิดคล้ายกันหรือแตกต่างกันออกไปก็ได้

ศูนย์วิทยพัชกร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คู่ที่	พฤติกรรม (ทางบวก)	การแสดงออก	พฤติกรรม (ทางลบ)	การแสดงออก
1	สนทนา	ตอบคำถามทุกคำถาม เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ฟัง	ไม่สนทนา	ตอบคำถามบางคำถามด้วยคำพูดสั้น ๆ
2	ให้ความร่วมมือ	รับประทานยาที่แพทย์สั่งให้ทุกมื้อ เข้ากลุ่มกิจกรรมบำบัดทุกครั้ง	ไม่ให้ความร่วมมือ	ไม่ถามหรือพูดขึ้นก่อน ไม่ยอมรับประทานยาที่แพทย์สั่งให้ ไม่ยอมเข้ากลุ่มกิจกรรมบำบัด
3	เป็นกันเอง	กล่าวทักทายคู่สนทนาก่อน นั่งสนทนาในท่าทางผ่อนคลาย	บึ้งบึ้ง	มีสีหน้าเฉยเมย ตอบคำถามสั้น ๆ ด้วยน้ำเสียงห้วน ๆ
4	ใจเย็น	ไม่กล่าวตำหนิหรือแสดงความไม่พอใจ หรือพูดจาก้าวร้าว หรือคิดทำร้ายผู้อื่นที่มารังแก	โกรธง่าย	มีท่าทางฮึดฮัด สีหน้าบึ้งตึง พูดก้าวร้าว และคิดจะทำร้ายผู้อื่นที่มารังแก
5	กระตือรือร้น	ตั้งใจฟัง และตอบคำถาม ชักถาม เมื่อไม่เข้าใจคำพูดของคู่สนทนาและตั้งคำถามเกี่ยวกับการรักษากับคู่สนทนา	เฉื่อยชา	บอกว่ารู้สึกอ่อนเพลีย เมื่อน่าย อยากรู้อยู่เฉย ๆ การเคลื่อนไหวช้า ความคิดช้า พยายาม

คู่มือ	พฤติกรรม (ทางบวก)	การแสดงผล	พฤติกรรม (ทางลบ)	การแสดงผล
6	ทำใจได้	ระงับอารมณ์โกรธ อารมณ์เศร้าของตนเองได้ โดยไม่แสดงกิริยาก้าวร้าวต่อบุคลากรหรือผู้ป่วยอื่น ไม่คิดฆ่าตัวตาย	ทำใจไม่ได้	ควบคุมอารมณ์ของตัวเองไว้ไม่ได้ ทุกหรือแสดงกิริยาก้าวร้าวหรือแสดงความโศกเศร้าเสียใจออกมาทางสีหน้า แววตา หรือโดยการร้องไห้อย่างเปิดเผย
7	ชอบเข้าสังคม	กล่าวทอรับคำทักทาย ชอบการรักษา คุยกลุ่มกิจกรรมบำบัดต่าง ๆ ชอบสนทนากับผู้ป่วยอื่น ๆ และบุคลากร	เก็บตัว	นั่งคนเดียวห่างไกลจากคนอื่นเป็นประจำ บอกว่าชอบอยู่คนเดียว ไม่เข้ากลุ่มกิจกรรมบำบัดต่าง ๆ โดยให้เหตุผลว่าไม่ชอบ
8	ไว้วางใจ	ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวส่วนตัว ทุกคำถาม แสดงความคิดเห็นส่วนตัวในเรื่องที่สนทนา ขอคำแนะนำในการตัดสินใจ	ไม่ไว้วางใจ	พูดน้อย ถามคำถาม ก่อนตอบจะคิดอยู่นาน ตอบคำถามบางคำถาม ไม่ตอบคำถามที่เกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนตัว

คู่มือ	พฤติกรรม (ทางบวก)	การแสดงผล	พฤติกรรม (ทางลบ)	การแสดงผล
9	รู้จักตนเอง	ยอมรับว่าตนเองป่วย ทราบว่าพฤติกรรมของตนเองในขณะนี้เป็นอย่างใด ทราบสาเหตุของการป่วย	ไม่รู้จักตนเอง	ไม่เชื่อว่าตนเองป่วย ไม่ทราบว่าพฤติกรรมของตนเองแตกต่างไปจากคนอื่นทั่วไป กล่าวว่า ตนถูกญาติกักขัง- แกล้งพามาอยู่ที่โรงพยาบาล
10	เอาใจใส่ตนเอง	ร่างกายสะอาด การแต่งกายสะอาด และเรียบร้อย ปรึกษาถึงความเจ็บป่วยของตนเองกับบุคลากรอย่างเหมาะสม	ไม่เอาใจใส่ตนเอง	ร่างกายสกปรก การแต่งกายไม่เรียบร้อย นอนไค้ไม่เลือกที่
11	สงบ	กริยาท่าที และคำพูดเรียบร้อย นั่งสนทนาโดยไม่ต้องขอเวลาลุกไปทำกิจ- ชุระส่วนตัวอื่น ๆ กลางคืนนอนหลับได้	กระวนกระวาย	ผลลุกผลลุกนั่ง เดินไปเดินมา ขาดความตั้งใจในการสนทนา ลุกไปทำกิจ- ชุระส่วนตัวบ่อยครั้งในขณะที่สนทนา
12	ทำทางเป็นมิตร	ขณะสนทนามีสีหน้ายิ้มแย้ม มีความคิดว่าบุคลากรทุกคนให้ความช่วยเหลือตนเป็นอย่างดี	ทำทางเป็นศัตรู	ไม่ยิ้ม ทอบคำถามสั้น ๆ ห้วน ๆ กล่าวโทษหรือกล่าวหาผู้อื่น

คู่มือ	พฤติกรรม (ทางบวก)	การแสดงผล	พฤติกรรม (ทางลบ)	การแสดงผล
13	ความคิด การรับรู้ปกติ	ไม่มีอาการหลงผิด หวาทะแวง และ/หรือ อาการประสาทหลอน	ความคิด การรับรู้ ผิดปกติ	มีอาการหลงผิด หวาทะแวง และ/หรือ อาการประสาทหลอน อย่างชัดเจน
14	อารมณ์เหมาะสม	มีสีหน้าเศร้าหมอง เมื่อพูดถึงการสูญเสียและมีสีหน้ายิ้มแย้มเมื่อพูดถึงความสุข ความสมหวังที่ผ่านมาหรือที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอย่างถูกต้องตามสถานการณ์	อารมณ์ไม่เหมาะสม	ประเดี๋ยวหัวเราะ ประเดี๋ยวร้องไห้ มีสีหน้าเศร้าหมอง แม้การสูญเสียจะผ่านไปนานแล้ว หรือมีสีหน้ายิ้มแย้มในขณะที่อยู่ในภาวะการสูญเสีย หรือในขณะที่พูดถึงการสูญเสียอย่างไม่สอดคล้องกับสถานการณ์
15	มีความเชื่อมั่นในตนเอง	ไม่หลีกเลี่ยงการพบปะสนทนากับผู้อื่น กล้าแสดงความคิดเห็น กล้าตัดสินใจ มีความรู้สึกยินดีที่ได้รับเลือกเป็นผู้นำกลุ่มกิจกรรมบำบัด	ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง	ชอบอยู่กับเพื่อนสนิทตามลำพัง ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น และตัดสินใจ ไม่ชอบเป็นผู้นำกลุ่มกิจกรรมบำบัด
16	รู้จักยับยั้ง ไตร่ตรอง	ไม่รบกวนหรือรบกวนผู้อื่น ไม่คิดหนีกลับบ้าน บอกว่าญาติมารับจึงจะกลับ ไม่พยายามฆ่าตัวตาย	ไม่รู้จักยับยั้ง ไตร่ตรอง	ทุกรบกวนหรือรบกวนผู้อื่นตลอดเวลา บอกว่าเคยพยายามหนีแต่ถูกจับได้ เคยพยายามฆ่าตัวตาย

คู่ที่	พฤติกรรม (ทางบวก)	การแสดงออก	พฤติกรรม (ทางลบ)	การแสดงออก
17	มีความรับผิดชอบ	ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายได้เรียบร้อย ให้ความช่วยเหลือผู้ช่วยอื่นที่ช่วยตัวเอง ไม่ได้เป็นประจำ	ไม่รับผิดชอบ	ไม่ปฏิบัติงานที่มอบหมายให้ มีการกระทำ ที่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนเป็นประจำ
18	สนใจสิ่งแวดล้อม	สามารถบอกชื่อ และให้ข้อมูลเกี่ยวกับ พฤติกรรมของผู้ป่วยคนอื่น ๆ ที่อยู่ใน หอผู้ป่วยเดียวกันได้ รู้จักชื่อบุคลากร และกล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่ เกิดขึ้นกับบุคลากรประจำหอผู้ป่วยนั้น ๆ ได้	ไม่สนใจสิ่งแวดล้อม	ไม่สามารถบอกชื่อ หรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับ พฤติกรรมของผู้ป่วยอื่น ๆ ตลอดจน ไม่รู้จักชื่อของบุคลากรคนไหนคนใดใน หอผู้ป่วยที่ตนอยู่เลย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวชก่อนและหลังการทดลอง โดยแบบวัดพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวชในกลุ่มทดลอง
2. การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม เพื่อเปรียบเทียบผลของการใช้กระบวนการสัมพันธ์ภาพแบบตัวต่อตัว เพื่อการรักษาที่มีต่อพฤติกรรมของผู้ป่วยจิตเวช ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง
3. การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองหลังการทดลองเมื่อปรับด้วยคะแนนพื้นฐานซึ่งวัดก่อนการทดลองแล้ว
4. การหาความเที่ยงของแบบวัดพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวชโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์ ∞
5. การหาความเที่ยงของการประเมินโดยแบบสังเกตพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวช โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทาง ชนิดมีคะแนน 1 จำนวน ใน 1 รายการ

1. การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างมัธยฐานเลขคณิต (\bar{X}) ของข้อมูลสองชุด

S_D คือ ความคลาคลเคลื่อนมาตรฐานของผลต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย

S_D คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างของคะแนนแต่ละคู่

D คือ ผลต่างระหว่างคะแนนที่สัมพันธ์กันแต่ละคู่

ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนน ที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวช ก่อนและหลังการทดลอง โดยแบบวัดพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวชในกลุ่มทดลอง

(1)	(2)	(3) = (1) - (2)	(4)
X	Y	D = (X - Y)	D ²
67	11	56	3136
54	6	48	2304
71	48	23	529
.	.	.	.
.	.	.	.
.	.	.	.
49	30	19	361
$\Sigma X = 1089$	$\Sigma Y = 515$	$\Sigma D = 572$	$\Sigma D^2 = 32538$
$\bar{X} = 54.45$	$\bar{Y} = 25.75$		

1.1 สคมภ์ที่ (1) และ (2) คือ คะแนน X และ Y เป็นคะแนนของตัวอย่างประชากรสัมพันธ์กันโดยตัวอย่างพวกเดียวกัน ได้รับการทดสอบ 2 ครั้ง คือ ก่อนและหลังการทดลอง (Pre-test, Post-test) ดังนั้น คะแนน X และ Y จึงมีความสัมพันธ์กัน

1.2 สคมภ์ที่ (3) คือ ค่า D ซึ่งเท่ากับผลต่างของคะแนนแต่ละคู่

ในสมมติที่ (1) และ (2) โดยให้สมมติที่ (1) เป็น + และ สมมติที่ (2) เป็น -
 ΣD หาได้จากการรวมค่า D ในสมมติที่ (3) ได้ 572

1.3 สมมติที่ (4) คือ เลขทุกจำนวน (D) ในสมมติที่ (3)
 ยกกำลังสอง ΣD^2 หาได้จากการรวมค่า D^2 ในสมมติที่ (4) ทุกจำนวนได้
 32538

1.4 หาค่าเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างคะแนน ซึ่งก็คือผลต่าง
 ระหว่างคะแนนเฉลี่ยของข้อมูลทั้งสองชุด

$$\begin{aligned}\bar{D} &= \frac{\Sigma D}{N} \\ &= \frac{572}{20} \\ &= 28.6\end{aligned}$$

1.5 หาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน D หรือส่วนเบี่ยงเบน
 มาตรฐานของผลต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่

$$\begin{aligned}SD &= S_D = \sqrt{\frac{\Sigma D^2}{N} - \left(\frac{\Sigma D}{N}\right)^2} \\ &= \sqrt{\frac{32538}{20} - \left(\frac{572}{20}\right)^2} \\ &= \sqrt{1626.9 - 817.96} \\ &= \sqrt{808.94} \\ &= 28.44\end{aligned}$$

1.6 หาค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของความแตกต่างระหว่าง
 ค่าเฉลี่ยของคะแนนของข้อมูลทั้งสองชุด

$$\begin{aligned}
 \sigma_{\bar{D}} &= \sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N^2 (N-1)}} \\
 &= \sqrt{\frac{20 (32538) - (572)^2}{20^2 (20-1)}} \\
 &= \sqrt{\frac{650760 - 327184}{400 \times 19}} \\
 &= \sqrt{\frac{323576}{7600}} \\
 &= 6.53
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 t &= \frac{\bar{D}}{\sigma_{\bar{D}}} \\
 &= \frac{28.6}{6.53} \\
 &= 4.38
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 df &= \text{จำนวนคู่} - 1 \\
 &= 20 - 1 \\
 &= 19
 \end{aligned}$$

ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .001, $df = 19$ ค่า $t = 3.88$

\therefore ไม่รับสมมติฐาน $H_0 : \mu_1 = \mu_2$

หมายความว่า $\mu_1 \neq \mu_2$

นั่นคือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวช ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001

2. แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance) เพื่อเปรียบเทียบผลของการใช้กระบวนการสัมพันธภาพแบบตัวต่อตัวเพื่อการรักษา ที่มีต่อพฤติกรรมของผู้ป่วยจิตเวช ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ดังนี้

รูปแบบของข้อมูล

คะแนนของกลุ่มตัวอย่าง					
A		B			
X_{A1}	Y_{A1}	X_{B1}	Y_{B1}		
X_{A2}	Y_{A2}	X_{B2}	Y_{B2}		
.	.	.	.		
.	.	.	.		
.	.	.	.		
X_{An}	Y_{An}	X_{Bn}	Y_{Bn}		
ΣT_{X_A}	T_{Y_A}	T_{X_B}	T_{Y_B}	T_X	T_Y
\bar{X}_A	\bar{Y}_A	\bar{X}_B	\bar{Y}_B	\bar{X}	

ให้ i แทนคน และ j แทนกลุ่ม
 X_{ij} แทนคะแนน X ของแต่ละคนในแต่ละกลุ่ม
 Y_{ij} แทนคะแนน Y ของแต่ละคนในแต่ละกลุ่ม
 T_{Xj} แทนคะแนนรวม X ในกลุ่ม j

T_{Yj} แทนคะแนนรวม Y ในกลุ่ม j
 T_X แทนคะแนนรวม X ของคนทั้งหมดทุกกลุ่ม
 T_Y แทนคะแนนรวม Y ของคนทั้งหมดทุกกลุ่ม
 \bar{X} แทนคะแนนเฉลี่ย X ของคนทั้งหมดทุกกลุ่ม

2.1 คะแนน X และ Y ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง วัคโคยแบบสังเกตพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวช วัคโคยนี้

กลุ่มควบคุม (A)			กลุ่มทดลอง (B)		
X	Y	XY	X	Y	XY
45	31	1395	73	66	4818
34	31	1054	45	36	1620
.
.
.
.
74	41	3034	30	21	630
71	51	3621	67	25	1675
849	678	32057	1018	644	36156

$$T_X = 849 + 1018 = 1867$$

$$T_Y = 678 + 644 = 1322$$

$$N = nk = 20 \times 2 = 40$$

2.2 หากคำนวณของกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนระหว่างคะแนน

กับมีชนิดมเลขคณิต (SS_X หรือ $\sum x^2$ เมื่อ $x = X - \bar{X}$)

$$2.2.1 \quad SS_{\text{ทั้งหมด}} = \sum X_{ij}^2 - \frac{T_X^2}{N}$$

$$\begin{aligned}
 SS_{tx} &= (45)^2 + (34)^2 + \dots + (74)^2 + (71)^2 \\
 &\quad + (73)^2 + (45)^2 + \dots + (30)^2 + (67)^2 \\
 &\quad - \frac{(1867)^2}{40} \\
 &= 98363 - 87142.23
 \end{aligned}$$

$$\text{หรือ } \sum x_t^2 = 11220.77$$

$$2.2.2 \quad SS_{\text{ระหว่างกลุ่ม}} = (T_{X_A}^2 + T_{X_B}^2) / n - \frac{T_X^2}{N}$$

$$\begin{aligned}
 SS_{ax} &= \frac{(849)^2 + (1018)^2}{20} - \frac{(1867)^2}{40} \\
 &= 87856.25 - 87142.23
 \end{aligned}$$

$$\text{หรือ } \sum x_a^2 = 714.02$$

$$2.2.3 \quad SS_{\text{ภายในกลุ่ม}} = SS_{\text{ทั้งหมด}} - SS_{\text{ระหว่างกลุ่ม}}$$

$$\begin{aligned}
 SS_{wx} &= SS_{tx} - SS_{ax} \\
 &= 11220.77 - 714.02
 \end{aligned}$$

$$\text{หรือ } \sum x_w^2 = 10506.75$$

2.3 หากค่าบวกของกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบน ระหว่างคะแนน Y กับมัชฌิมเลขคณิต (SS_Y หรือ $\sum y^2$ เมื่อ $y = Y - \bar{Y}$)

$$2.3.1 \quad SS_{\text{ทั้งหมด}} = \sum Y_{ij}^2 - \frac{T_Y^2}{N}$$

$$\begin{aligned}
 SS_{ty} &= (31)^2 + (31)^2 + \dots + (41)^2 + (51)^2 \\
 &\quad + (66)^2 + (36)^2 + \dots + (21)^2 + (25)^2 \\
 &\quad - \frac{(1322)^2}{40}
 \end{aligned}$$

$$= 51394 - 43692.1$$

$$\text{หรือ } \sum y_t^2 = 7701.9$$

$$2.3.2 \text{ SS ระหว่างกลุ่ม} = (T_{Y_A}^2 + T_{Y_B}^2)/n - \frac{T_Y^2}{N}$$

$$SS_{ay} = \frac{(678)^2}{20} + \frac{(644)^2}{20} - \frac{(1322)^2}{40}$$

$$43721 - 43692.1$$

$$\text{หรือ } \sum y_a^2 = 28.9$$

$$2.3.3 \text{ SS ภายในกลุ่ม} = \text{SS ทั้งหมด} - \text{SS ระหว่างกลุ่ม}$$

$$SS_{wy} = SS_{ty} - SS_{ay}$$

$$= 7701.9 - 28.9$$

$$\text{หรือ } \sum y_w^2 = 7693$$

2.4 หาค่าผลบวกของผลคูณของส่วนเบี่ยงเบน ($\sum xy$)

$$2.4.1 \text{ ผลคูณทั้งหมด} = \sum (x_{ij} y_{ij}) - \frac{(T_X T_Y)}{N}$$

$$\begin{aligned} \sum xy_t &= 1395 + 1054 + \dots + 3034 + 3621 \\ &\quad + 4818 + 1620 + \dots + 630 + 1675 \\ &\quad - \frac{(1867)(1322)}{40} \end{aligned}$$

$$= 68213 - 61704.35$$

$$= 6508.65$$

$$2.4.2 \text{ ระหว่างกลุ่ม} = \sum (\tau_{xj} \tau_{yj}) / n - \frac{(\tau_x \tau_y)}{N}$$

$$\sum xy_a = \frac{(849)(678) + (1018)(644)}{20}$$

$$\frac{(1867)(1322)}{40}$$

$$= 61560.7 - 61704.35$$

$$= -143.65$$

$$2.4.3 \sum xy \text{ ภายในกลุ่ม} = \sum xy_{\text{ทั้งหมด}} - \sum xy_{\text{ระหว่างกลุ่ม}}$$

$$\sum xy_w = \sum xy_t - \sum xy_a$$

$$= 6508.65 - (-143.65)$$

$$= 6652.3$$

2.5 สรุปผลลัพท์ข้อ 2.2, 2.3 และ 2.4 ดังนี้

แหล่ง (Source)	df	SS _x ($\sum x^2$)	SS _y ($\sum y^2$)	$\sum xy$
ระหว่างกลุ่ม (Among groups)	2-1 = 1	$\sum x_a^2 = 714.02$	$\sum y_a^2 = 28.9$	$\sum xy_a$ = -143.65
ภายในกลุ่ม (Within groups)	39-1 = 38	$\sum x_w^2 = 10506.75$	$\sum y_w^2 = 7673$	$\sum xy_w$ = 6652.3
ทั้งหมด (Total)	40-1 = 39	$\sum x_t^2 = 11220.77$	$\sum y_t^2 = 7701.9$	$\sum xy_t$ = 6508.65

2.6 หาผลบวกของกำลังสองของส่วนที่เหลือ หรือส่วนที่ปรับแล้ว (Computation of Adjusted) นั่นคือ $\sum y'^2$ หรือ $SSy = \sum y^2 - \frac{(\sum xy)^2}{\sum x^2}$

2.6.1 ทั้งหมด (the sum of total square about the regression line for 'Total')

$$SS'_{ty} = \sum y_t^2 - \frac{(\sum xy_t)^2}{\sum x_t^2}$$

$$= 7701.9 - \frac{(6508.65)^2}{11220.77}$$

$$\sum y_t'^2 = 7701.9 - 3775.37$$

$$= 3926.53$$

2.6.2 ภายในกลุ่ม (the sum of square about the regression line for 'Within Groups')

$$SS'_{wy} = \sum y_w^2 - \frac{(\sum xy_w)^2}{\sum x_w^2}$$

$$= 7673 - \frac{(6652.3)^2}{10506.75}$$

$$= 7673 - 4211.87$$

$$\sum y_w'^2 = 3461.13$$

2.6.3 ระหว่างกลุ่ม (the sum of square about the regression line for 'Among Groups')

$$\begin{aligned}
 SS'_{ay} &= SS'_{ty} - SS'_{wy} \\
 &= \sum y'_t{}^2 - \sum y'_w{}^2 \\
 &= 3926.53 - 3461.13 \\
 \sum y'_a{}^2 &= 465.4
 \end{aligned}$$

2.7 สรุปผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม ดังนี้

แหล่ง	df	$SS'_y (\sum y'^2)$	MS'_y	F
ระหว่างกลุ่ม	$(k-1) =$ $2-1 = 1$	$SS'_{ay} = 465.4$	$MS'_{ay} = 465.4$	4.98*
ภายในกลุ่ม	$k(n-1)-1$ 37	$SS'_{wy} = 3461.13$	$MS'_{wy} = 93.54$	
ทั้งหมด	$N-2 = 38$	$SS'_{ty} = 3926.53$		

$$*p < .05 \quad (.05 \quad F_{1,37} = 4.08)$$

ค่า F ในตารางมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่าโดยเฉลี่ยแล้วกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองได้คะแนนหลังการทดลองแตกต่างกัน ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

3. การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยเลขคณิตของ
กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองหลังการทดลอง (Y) เมื่อปรับเทียบคะแนนพื้นฐาน
ซึ่งวัดก่อนการทดลอง (X) แล้ว (Adjusted Treatment Means) ให้
สมการ

$$\bar{y}'_k = \bar{y}_k - b_w (\bar{x}_k - \bar{x})$$

$$b_w = \frac{\sum xy_w}{\sum x_w^2}$$

$$\bar{y}'_k = \bar{y}_k - \frac{\sum xy_w}{\sum x_w^2} (\bar{x}_k - \bar{x})$$

เมื่อ \bar{y}'_k = มัธยเลขคณิตของคะแนน Y ในกลุ่ม k ที่ปรับแล้ว

k = กลุ่ม

\bar{x}_k = มัธยเลขคณิตของคะแนน X ในกลุ่ม k

\bar{y}_k = มัธยเลขคณิตของคะแนน Y ในกลุ่ม k

\bar{x} = มัธยเลขคณิตของคะแนน X รวมทุกกลุ่ม

ใช้ข้อมูลในข้อ 2 เพื่ออธิบายการเปรียบเทียบค่ามัธยเลขคณิต
ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ดังนี้

3.1 จากตารางในข้อ 2.1 หากค่า \bar{x}_k , \bar{y}_k , \bar{x} และ \bar{y}
ได้ดังนี้

$$\bar{x}_A = \frac{849}{20} = 42.45$$

$$\bar{X}_B = \frac{1018}{20} = 50.90$$

$$\bar{Y}_A = \frac{678}{20} = 33.90$$

$$\bar{Y}_B = \frac{644}{20} = 32.20$$

$$\bar{X} = \frac{1867}{40} = 46.68$$

3.2 จากตารางในข้อ 2.5 ได้

$$\sum xy_w = 6652.30$$

$$\sum x_w^2 = 10506.75$$

3.3 ค่าเฉลี่ยของ Y ที่ปรับแล้ว (\bar{Y}'_k) จากสูตร

$$\bar{Y}'_k = \bar{Y}_k - \frac{\sum xy_w}{\sum x_w^2} (\bar{X}_k - \bar{X})$$

จากข้อมูลดังกล่าว $\bar{Y}'_A = 33.90 - \frac{6652.30}{10506.75} (42.45 - 46.68)$

$$= 33.90 - 0.63 (-4.23)$$

$$= 33.90 + 2.66 = 36.56$$

$$\bar{Y}'_B = 32.20 - 0.63 (50.90 - 46.68)$$

$$= 32.20 - 2.66 = 29.54$$

นั่นคือ หลังการทดลองค่ามัธยฐานเลขคณิตของกลุ่มทดลองมีค่าน้อยกว่า
มัธยฐานเลขคณิตของกลุ่มควบคุม

4. การวิเคราะห์ความเที่ยงของแบบทดสอบเพื่อวัดพฤติกรรมผู้ป่วยจิตเวช
โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์ α (α coefficient)

ผู้ป่วยคนที่	คะแนนข้อที่ (x_i)						คะแนน
	1	2	3	42	X	
1	2	1	0	2	45	2025
2	1	0	1	3	54	2916
3	4	1	3	1	82	6724
.							
.							
.							
10	2	0	0	4	25	625
Σx_i	15	9	15	20	503	30791
Σx_i^2	33	17	41	58	$= \Sigma X$ $= \Sigma \Sigma x_i$	$= \Sigma x^2$
s_i^2	1.05	.89	1.85	1.80	$\Sigma s_i^2 =$	50.93

ในกรณีนี้ N = จำนวนผู้ป่วย

= 10

n = จำนวนข้อสอบ

= 42

s_i^2 = ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

(Variance of a single item)

s_x^2 = ความแปรปรวนของคะแนนของผู้รับการทดสอบ
ทั้งหมด หรือกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
(Standard deviation) ของคะแนน
ของผู้รับการทดสอบทั้งหมด

$$\begin{aligned} \text{จากสูตร } s_x^2 &= \frac{\sum X^2}{N} - \left[\frac{\sum X}{N} \right]^2 \\ &= \frac{30791}{10} - \left[\frac{503}{10} \right]^2 \\ &= 3079.1 - 2530.09 \\ &= 549.01 \end{aligned}$$

$$\text{จากสูตร } s_i^2 = \frac{\sum X_i^2}{N} - \left[\frac{\sum X_i}{N} \right]^2$$

s_i^2 ของแบบทดสอบข้อที่ 1 คือ

$$\begin{aligned} s_i^2 &= \frac{33}{10} - \left[\frac{15}{10} \right]^2 \\ &= 1.05 \end{aligned}$$

คำนวณหา s_i^2 ของแบบทดสอบข้อที่ 2, 3, 4 ... และ 42
โดยวิธีเดียวกันกับแบบทดสอบข้อที่ 1 โคนต์จึงแสดงไว้ในตาราง แล้วนำค่า s_i^2
ทุกข้อมารวมกันได้ $\sum s_i^2 = 50.93$ แทนค่า $\sum s_x^2$ และ $\sum s_i^2$ ลงในสูตร
สัมประสิทธิ์ ∞ คือ

$$\begin{aligned}
 \infty &= \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_x^2} \right] \\
 &= \frac{42}{42-1} \left[1 - \frac{50.93}{549.01} \right] \\
 &= \frac{42}{41} \times 0.9072 \\
 &= 0.93
 \end{aligned}$$

5. การวิเคราะห์ความเที่ยงของการประเมินโดยแบบสังเกตพฤติกรรม
ผู้ช่วยจิตเวช โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทาง ชนิดมีคะแนน 1 จำนวน
ใน 1 รายการ (One observation per cell)

ผู้ช่วยคนที่	ผู้ประเมิน		รวมแถว (Tr)
	ผู้วิจัย	ผู้ช่วยวิจัย	
1	39	27	66
2	27	28	55
3	29	24	53
.	.	.	.
.	.	.	.
.	.	.	.
14	20	23	43
รวมสัณภูมิ (Tc)	448	428	876=T

ในกรณีนี้

$$\begin{aligned}
 c &= \text{สัณกรม์ (column)} \\
 &= 2 \\
 r &= \text{แถว (row)} \\
 &= 14 \\
 N &= \text{ตัวอย่างประชากร} \\
 &= rc \\
 &= 14 \times 2 \\
 &= 28
 \end{aligned}$$

หาผลบวกของกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนของคะแนนแต่ละคนจาก
มัธยฐานเลขคณิตรวม (SS_t)

$$\begin{aligned}
 SS_t &= \sum x_{ij}^2 - \frac{T^2}{rc} \\
 &= (39)^2 + (27)^2 \dots (23)^2 + (23)^2 \\
 &\quad - \frac{(876)^2}{28} \\
 &= 31614 - 27406.29 \\
 &= 4207.71
 \end{aligned}$$

หาผลบวกของกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนของคะแนนเฉลี่ยของแต่ละ
สัณกรม์ จากมัธยฐานเลขคณิตรวม (SS_c)

$$SS_c = \frac{\sum T_c^2}{r} - \frac{T^2}{rc}$$

$$\begin{aligned}
 &= \frac{(448)^2}{14} + \frac{(428)^2}{14} - \frac{(876)^2}{28} \\
 &= 27420.57 - 27406.29 \\
 &= 14.28 \\
 MS_c &= \frac{SS_c}{df_c} \\
 &= \frac{14.28}{2-1} \\
 &= 14.28
 \end{aligned}$$

หาผลบวกของกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนของคะแนนเฉลี่ยของแต่ละแถว
จากมีชนิดมเลขคณิตรวม (SS_r)

$$\begin{aligned}
 SS_r &= \frac{\sum T_{ri}^2}{c} - \frac{T^2}{rc} \\
 &= \frac{(66)^2 + (55)^2 + \dots + (45)^2 + (43)^2}{2} \\
 &\quad - \frac{(876)^2}{28} \\
 &= 31234 - 27406.29 \\
 &= 3827.71 \\
 MS_r &= \frac{SS_r}{df_r}
 \end{aligned}$$

$$= \frac{3827.71}{14-1}$$

$$= 294.44$$

หาผลรวมของกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนที่เหลือ ความคลาดเคลื่อน
(SS_w)

$$SS_w = SS_t - SS_c - SS_r$$

$$= 4207.71 - 14.28 - 3827.71$$

$$= 365.72$$

$$MS_w = \frac{SS_w}{df_w}$$

$$= \frac{365.72}{13 \times 1}$$

$$= 28.13$$

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน

แหล่งแห่ง ความแปรปรวน	df	SS	MS	$F = \frac{MS}{MS_w}$
สภมภ์ (ผู้ประเมิน)	$(c-1)*1$	SS_c 14.28	MS_c 14.28	F_c 0.51
แถว (ผู้ช่วย)	$(r-1)=13$	SS_r 3827.71	MS_r 294.44	F_r 10.47**
ความคลาดเคลื่อน	$(c-1)(r-1)$ = 13	SS_w 365.72	MS_w 28.13	
รวมทั้งหมด	$(rc-1) = 27$	SS_t 4207.71		

** $P < .01$ ($.01 F_{13,13} = 3.96$); ($.05 F_{1,13} = 4.67$)

F_c ในตารางมีค่า 0.51 ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่าผู้ประเมินไม่แตกต่างกันในการให้คะแนน

F_r ในตารางมีค่า 10.47 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าพฤติกรรมของผู้ช่วยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 จากการประเมินพฤติกรรม โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย หรือแสดงว่า ผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัย สามารถประเมินพฤติกรรมของผู้ป่วยจิตเวช โดยการตัดสินจากการสังเกตพฤติกรรมได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 นั่นคือ การประเมินพฤติกรรมของผู้ป่วยจิตเวชในครั้งนี้ เชื่อถือได้

ค่าของความเที่ยงในการประเมินพฤติกรรมผู้ป่วย โดยผู้ประเมิน 2 คน

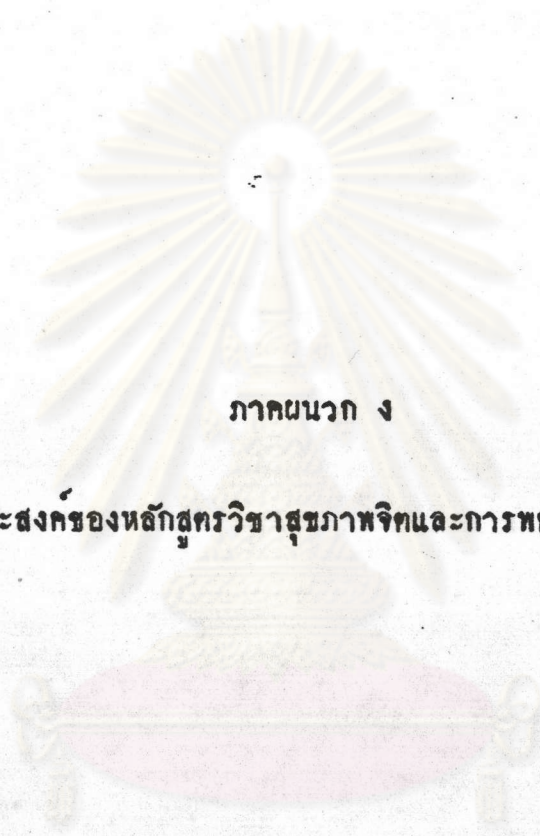
คือ

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= 1 - \frac{MS_w}{MS_r} \\
 &= 1 - \frac{28.13}{294.44} \\
 &= 0.90
 \end{aligned}$$

ค่าความเที่ยงในการประเมินพฤติกรรมผู้ป่วย โดยผู้ประเมินเพียงคนเดียว

คือ

$$\begin{aligned}
 r_{xx} &= \frac{MS_r - MS_w}{MS_r + (c-1) MS_w} \\
 &= \frac{294.44 - 28.13}{294.44 + (2-1)(28.13)} \\
 &= \frac{266.31}{294.44 + 28.13} \\
 &= \frac{266.31}{322.57} \\
 &= 0.83
 \end{aligned}$$

ภาคผนวก ง

วัตถุประสงค์ของหลักสูตรวิชาสุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวช

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การฝึกอบรมวิชาสุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวช
ระดับหลังการพยาบาลขั้นพื้นฐานหลักสูตร 1 ปี
โรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าพระยา กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

ผู้ผ่านการฝึกอบรมหลักสูตรนี้แล้ว จะมีความสามารถดังนี้

1. ใช้กระบวนการพยาบาลในการให้บริการด้านสุขภาพจิตแก่บุคคล
ครอบครัว และชุมชนได้อย่างเหมาะสม
2. ทัดสินใจปฏิบัติการพยาบาลเพื่อช่วยเหลือบุคคลในภาวะวิกฤต
(Crisis Intervention) และในกรณีจิตเวชฉุกเฉิน (Psychiatric
Emergency)
3. ให้การพยาบาลโดยคำนึงถึงร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมของ
บุคคล
4. ทำการสอน นิเทศงาน และบริหารงานด้านการพยาบาลจิตเวชได้
5. ให้ความร่วมมือ นำผลและนำกระบวนการวิจัยทางการพยาบาลไปใช้
เพื่อปรับปรุงบริการด้านสุขภาพจิตได้
6. ให้ความร่วมมือและสนับสนุนในงานสาธารณสุขมูลฐาน
7. เป็นผู้มีความรู้และจริยธรรมทางวิชาชีพ รับผิดชอบในการะที่พึง
ปฏิบัติ เพื่อผลประโยชน์ต่อชุมชน

เป้าหมายของการฝึกอบรม

เพื่อผลิตพยาบาลที่มีความรู้ความชำนาญด้านสุขภาพจิต และการพยาบาล
จิตเวช ปีละประมาณ 30-40 คน เพื่อให้ความช่วยเหลือผู้ป่วยโรคจิต โรคประสาท
และผู้ที่มีปัญหาทางสุขภาพจิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ภาคผนวก จ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้ช่วยวิจัย

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ทรงคุณวุฒิ

สังกัด

นายแพทย์ ชูทิพย์	ปานปรีชา	โรงพยาบาลสมเด็จพระยา
แพทย์หญิง พุทธรักษ์	บุษปธำรง	โรงพยาบาลสมเด็จพระยา
นายแพทย์ วิจารณ์	วิชัยยะ	โรงพยาบาลสมเด็จพระยา
นายแพทย์ ชัยคุณธิ์	กฤษณะ	โรงพยาบาลสมเด็จพระยา
นางสาว ละเอียก	ชูประยูร	โรงพยาบาลสมเด็จพระยา
นาง สุนา	ศิริสวัสดิ์	โรงพยาบาลสมเด็จพระยา
นาง วัลลีย์	กนกวิจิตร	โรงพยาบาลสมเด็จพระยา
รองศาสตราจารย์ สมศรี	เชื้อหิรัญ	ภาควิชาสุขภาพจิตและการ พยาบาลจิตเวช คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พวงเพ็ญ	เจียมบุญญารักษ์	ภาควิชาสุขภาพจิตและการ พยาบาลจิตเวช คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นงคราญ	ผาสุข	ภาควิชาพยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ศูนย์วิทยุโทรพบ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายนามผู้ช่วยวิจัยที่ช่วยทำการทดลอง

ตำแหน่ง

นาง นารีรัตน์ ไกรวิทย์	พยาบาลผู้ชำนาญการ
นางสาว คารา ศักดิ์	พยาบาลผู้ชำนาญการ
นาง สมจินต์ อรุณพลอก	พยาบาลหัวหน้าตึก
นาง กัญญา ภักดิ์มงคล	พยาบาลหัวหน้าตึก
นาง ละเอียต พรหมเชษฐ์	พยาบาลหัวหน้าตึก
นางสาว สุรพีร์ เกิดจัน	พยาบาลหัวหน้าตึก
นาง บุชจรินทร์ โมระเสวี	พยาบาลหัวหน้าตึก
นางสาว ละเอียต รอดจันทร	พยาบาลผู้ช่วยหัวหน้าตึก
นาง วิมลพร เกียรติคุณินท์	พยาบาลผู้ช่วยหัวหน้าตึก
นาง รุ่งอรุณ โทศศักดิ์ภราเอศ	วิทยากร

รายนามผู้ช่วยวิจัยที่ช่วยในการจัดกลุ่มตัวอย่าง
และทดสอบความเที่ยงของการประเมิน
พฤติกรรมผู้ป่วยโดยแบบสังเกต

ตำแหน่ง

นางสาว ชุศรี เกิกพงษ์บุญโชติ	วิทยากร
------------------------------	---------

ศูนย์วิทยพัชร์พยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้วิจัย

นาง พยุงจิต วรมนินทร เกิดวันที่ 26 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2482
ที่จังหวัดนนทบุรี สำเร็จการศึกษาได้ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (พยาบาล)
จาก มหาวิทยาลัยมหิดล เมื่อ พ.ศ. 2506 ปัจจุบันทำงานในตำแหน่ง
วิทยากร วิชาชีพ 6 งานการศึกษาฝึกอบรมและเผยแพร่ ฝ่ายวิชาการ
โรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าพระยา

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย